

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.157/2023/4.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesi jogi képviselő neve ügyvéd (ügyvéd címe1) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a alperesi jogi képviselő neve ügyvéd (ügyvéd címe2) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2023. február 8. napján meghozott 35.P.20.047/2022/21. számú ítélete ellen az alperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, mellőzi az elsőfokú ítéletből „az elsőfokú fegyelmi határozatra is kiterjedően” szövegrészt, valamint az alperes illetékfizetésre kötelezését. Az elsőfokú perköltség összegét 300.000 (háromszázezer) forintra leszállítja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 36.000 (harminchatezer) forint kereseti és 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest fizessen meg a felperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint másodfokú részperköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a keresetében az alperes elnökségének határozat száma számú, határozat száma2 iktatószámú másodfokú határozatának az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatállyal történő hatályon kívül helyezését kérte, mivel megítélése szerint fegyelmi vétséget

nem valósított meg, mert a közgyűlésen jogosult volt résztvenni, szavazati jogát gyakorolni, amely nem lehet jogellenes magatartás és amely miatt hátrány nem érheti a tagot.

[2] Az alperes ellenkérelme elsődlegesen a per megszüntetésére irányult, mivel a keresetlevél érdemi elbírálásra alkalmatlan, nem tartalmazta a Pp. 170. §-ban előírt kötelező tartalmi elemeket és a törvényben előírt mellékleteket. Másodlagosan a kereset elutasítását kérte ugyanezen okból, harmadlagosan pedig a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte, mert a támadott határozat nem jogszabálysértő. Figyelmen kívül kérte hagyni az elsőfokú sportfegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelmet, mert annak számát nem jelölte meg a felperes. Megítélése szerint a fegyelmi határozat azért jogszerű, mert a felperesi képviselő magatartásával megsértette alperes etikai kódexét.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperes határozat száma számú másodfokú fegyelmi határozatát – az elsőfokú fegyelmi határozatra is kiterjedően – hatályon kívül helyezte. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 580.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 36.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes országos sportági szakszövetség, amelynek tagszervezete a felperes. Az alperes 2021. augusztus 1. napján megismételt közgyűlést tartott, amelyen a napirend elfogadásáról szóló szavazás során a tagok többsége és a felperes nevében eljáró meghatalmazott is „nem támogatom” szavazatot adott le. Az alperes fegyelmi bizottsága 2021. szeptember 15. napján kelt határozat száma³ iktatószámú határozatában megállapította, hogy a felperes fegyelmi vétséget követett el és ezért pénzbüntetéssel sújtotta. A felperes fellebbezése folytán a másodfokon eljáró alperes elnöksége a határozat száma⁴ iktatószámú határozatával a kiszabott pénzbüntetést mérsékelte, egyebekben az elsőfokú fegyelmi határozatot helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesre mint országos sportági szakszövetségre elsődlegesen a sportról szóló 2004. évi I. törvény (Stv.) rendelkezései irányadók, míg az Stv. által nem szabályozott kérdésekben az Stv. 20. § (3) bekezdése alapján a Civil törvény és a Ptk. szabályai alkalmazandók. A sportfegyelmi felelősséget az Stv. 12-14. §-ai, valamint a 39/2004. (III.12.) Kormányrendelet (Korm. rend.) szabályozza. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes keresete tartalmazta a fegyelmi határozattal megsértett jogszabályhelyeket és az Stv. 14. § (2) bekezdése megteremtette a felperes bírósághoz fordulási jogát, így az Stv. 20. § (3) bekezdéséből következően eltérő szabály hiányában alkalmazandó volt a Ptk. 3:37. § (1) bekezdése. Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy az alperes autonóm szervezet, amely működése során a jogszabályi keretek között alkothatta meg alapszabályát, egyéb szabályzatait, így a fegyelmi szabályzatát, és ezeket köteles volt betartani működése során. Rámutatott, hogy az alperes fegyelmi eljárást első- és másodfokon lefolytató szervei egyezően állapították meg, hogy a közgyűlésen gyakorolt szavazati jog, valamint egyes jelenlévőknek a közgyűlésen tanúsított magatartása valósított meg fegyelmi vétséget. Az alperes a 2021. évi fegyelmi szabályzata alapján folytatta le a fegyelmi eljárást és hozta meg a fegyelmi határozatokat. Az elsőfokú bíróság a Fegyelmi Szabályzat 4. § (1) bekezdés, 4. § (3) bekezdés c) pontja, 4. § (4) bekezdés d) pontja, valamint az Alapszabály 4. § (6) bekezdése rendelkezéseit az Alaptörvény 28. Cikk alapján értelmezte és arra a megállapításra jutott, hogy az Stv.-t és az alperes fegyelmi szabályzatait összevetve, a fegyelmi vétséget olyan cselekmény vagy mulasztás alapozhatta meg, amely sporttevékenységgel, a táncsporttal összefüggésben áll. A felperes képviselőjének a közgyűlésen részvétele, a közgyűlésen való joggyakorlása, vélemény-nyilvánítása, illetőleg

ott tanúsított magatartása nem tartozik a sporttevékenység körébe, így fegyelmi vétség megállapításának alapját nem képezhette. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 3:71. § (2) bekezdése szerinti közgyűlésen való részvétel, szavazati jog gyakorlása a felperest megillette, és ez utóbbi nem értékelhető akként, hogy az alperes működését veszélyezteti, és az alperes által sérelmesnek tartott minősége sem vezethet oda, hogy felelősségre vonás alapját képezhesse. A felperes által a közgyűlésen leadott „nem” szavazat mint egyetlen szavazat önmagában nem eredményezhette a napirend elfogadásának hiányát, így nem veszélyeztethette az alperes működését. Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a másodfokú fegyelmi határozat rendelkező része a fegyelmi szabályzat 4. § (4) bekezdés d) pontját kimerítő felelősséget is megállapította, azonban a másodfokú határozat indokolása erről a fegyelmi vétségről nem tesz említést. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes nem követett el fegyelmi vétséget azzal, hogy az Alapszabály módosítását az alpereshez nem jelentette be. Utalt arra, hogy a megvalósított mulasztás akkor lehet fegyelmi vétség, ha az összefüggésben áll a táncsporttal, amely az adatszolgáltatás esetében sem közvetlen. Mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felperes nem valósította meg sem a fegyelmi szabályzat 4. § (3) bekezdés d) pontja, sem a 4. § (4) bekezdés c) pontja szerinti vétséget és ezért a fegyelmi határozatot hatályon kívül helyezte. A tanúbizonyítási indítványokat mint szükségtelent elutasította, az adathordozó benyújtását a Pp. 618. § (1) bekezdés a) pontja alapján hatálytalannak minősítette. A felperes által utólagos bizonyítás körében csatolt iratokat a Pp. 220. §-ban foglalt követelmények hiányában hagyta figyelmen kívül. A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján rendelkezett, míg az illetékről a Pp. 101. § (1) bekezdés alapján. A perköltséget a felperes által felszámított, benyújtott költségjegyzék alapján állapította meg.

[4] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel. Fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 240. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte. Másodlagosan a Pp. 381. § alapján kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagos fellebbezése a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult. Mindezen túlmenően a megállapított perköltség összegének 100.000 forintra mérséklését, továbbá az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását is kérte, mivel a teljes személyes illetékmentessége miatt az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte illetékfizetésre. Aggályosnak tartotta a keresetlevél hiányainak pótlása elrendelését olyan eljárásban, ahol a jogszabály 30 napos jogvesztő határidőt ír elő a kereset előterjesztésére. E körben hivatkozott eseti döntésekre, amelyek szerint a keresetlevélben megjelölt anyagi jogszabálysértések vizsgálhatók, az utóbb megjelöltek nem. Megítélése szerint a Pp. 240. § (1) bekezdése szerinti ok fennállása folytán az ítélet hatályon kívül helyezésének és az eljárás megszüntetésének van helye. A keresetlevelet érdemi elbírálásra alkalmatlannak tartotta, mivel nem tartalmazta a Pp. 170. §-ában előírt kötelező tartalmi elemeket, illetőleg a Pp. 171. § szerinti mellékleteket és a jogi érvelés is hiányzik a keresetlevélből és nem jelölte meg, hogy pontosan mely jogszabályt sértette meg a támadott határozat, illetve jogszabályhelyet sem helytállóan jelölt meg. Sérelmezte, hogy utólagos bizonyítás körében felhívta az elsőfokú bíróság a felperest újabb beadványok csatolására, továbbá, hogy a bizonyítási indítványokat elutasította. Fenntartotta, hogy az elnökség által 2021. november 25. napján meghozott elnökségi határozat nem jogsértő, annak hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett volna sor, továbbá a végrehajtásának felfüggesztésére sem. Nyilatkozata szerint tevékenységét azzal a meggyőződéssel folytatja, hogy a tevékenysége a jogszabályi előírásokat, az alapszabályban és szabályzatokban foglaltakat nem sérti. Álláspontja szerint saját tagjára nézve magatartási szabályokat írhatott elő és a keresettel támadott határozat sem jogszabályba, sem a

működésére irányadó szabályba nem ütközik, továbbá az alapszabály kifejezett rendelkezését sem sérti. A magánautonómiájára is tekintettel a határozat törvénysértő jellegének megállapítására alap nincs. Hivatkozott a Fegyelmi Szabályzat 4. § (3) bekezdés d) pontjára, 4. § (2) bekezdés c) pontjára, az Etikai Kódex 10. §-ára és az Stv. 13. § (1) bekezdésére. Amellett érvelt, hogy törvényességi felügyeleti eljárás keretében vizsgálható és az, hogy a 2021. július 29-én elfogadott fegyelmi szabályzat alkalmazható-e, és törvényességi felügyeleti jogkörben való intézkedés merülhet fel, ami viszont kizárja más bírósági vagy hatósági eljárás lefolytatását. Lényeges eljárási szabálysértésnek tartotta, hogy a pontosan meg nem jelölt elsőfokú sportfegyelmi határozatot is hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság, amelyre az Stv. 14. § (2) bekezdés nem ad lehetőséget. Az elsőfokú ítélet rendelkező részének jogsértő volta a tisztességes eljárás sérelmét is jelenti és önmagában az ítélet kötelező hatályon kívül helyezését kell, hogy eredményezze. Az ítéletet hiányosnak, ellentmondásosnak, a Pp. 342. § (3) bekezdésébe ütközőnek tartotta. Megítélése szerint a bizonyítékokat sem mérlegelte körültekintően az elsőfokú bíróság, így a megállapított tényállás iratellenes, hiányos, logikai ellentmondásokat tartalmaz. A keresetlevél nem utal az Stv. 20. § (3) bekezdésére, a felperes nem kérte a Ptk. 3:37. § alkalmazását. A Ptk. 3:35-37. §-ait nem tartotta alkalmazhatónak a jelen ügyben. Utalt az Stv. 20. § (2) bekezdésére és arra, hogy a Ptk. szabályainak alkalmazhatósága kizárt volt a jelen perben, a jogorvoslat kizárólag a jogi személy sportszervezet számára volt biztosított. Az eljárás tárgyát nem a 2021. augusztus 1. napján tartott közgyűlésen történtek vizsgálata képezte. A Pp. 346. § (5) bekezdésének sérelmét is állította, amelyből következően az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Vitatta és tévesnek ítélte meg az elsőfokú ítélet [31] bekezdése pontjában foglaltakat. Meglátása szerint vizsgálni kellett volna a támadott elnökségi határozat hatályon kívül helyezésének eredményét, következményét. Az elsőfokú bíróság az alperes legmarkánsabb jogosítványa, a sportfegyelmi jogkör gyakorlását akadályozta és a sportágában biztosítani kívánt céljait akadályozza. Utalt arra, hogy az ítélet szinte teljes mértékben megegyezik egy más ügyben hozott ítélettel, ezért az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes eljárás elvének megsértését, valamint a Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértését állította. Az elsőfokú bíróság érdemi döntése túlterjedt a kereseti kérelmen, valamint olyan jogra is kiterjedt, amelyet a fél a perben nem állított, eltért a felek által előterjesztett kérelmekről, így megsértette a Pp. 2. § (2) bekezdését, a Pp. 342. § (1) és (3) bekezdését. Vélelmezte, hogy az Stv. 23. § (1) bekezdésére alapítva minősítette jogszabálysértőnek a határozatát az elsőfokú bíróság, amelyre azonban a felperes nem hivatkozott és a sporttevékenység fogalmával sem volt tisztában az elsőfokú bíróság. Azzal egyetértett, hogy a 2021. évi fegyelmi szabályzat alapján kell elbírálni a jogvitát. Olyan megállapításokat tett az ítélet [27] és [28] bekezdésében az elsőfokú bíróság, amelyekre felperes a kereseti kérelmében nem hivatkozott, így nem volt módja nyilatkozatot tenni és az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében nem is hívta fel erre a figyelmét, nevezetesen, hogy a „sporttevékenység” fogalmát az elsőfokú bíróság másként értelmezi. Megjegyezte, hogy téves megállapításokat tartalmaz az ítélet [24] bekezdése, mivel az autonómiájából és a jogszabályi felhatalmazásból következően minősíthette a közgyűlésen történeteket fegyelmi vétségnek. Álláspontja szerint a törvényi rendelkezés alapján bármilyen, az alapszabályát, egyéb szabályzatát sértő, céljainak megvalósulását veszélyeztető magatartást sportfegyelmi eljárás alá vonhatott. A fegyelmi szabályzatban az Stv. 14. § (3) bekezdésére is figyelemmel meghatározható volt olyan fegyelmi vétség, amely a sportághoz nem méltó magatartás tanúsításával valószínűsíthető meg. A célokból az is következik, hogy a sportfegyelmi jogkör a közgyűléssel összefüggésben is gyakorolható, mivel a közgyűlésen hoz határozatokat alperes a sportág irányítása, működése, céljai elérése mint sporttevékenység közvetett gyakorlása körében. Utalt a Kúria Pfv.20.322/2017/4. számú precedensképes határozatában foglaltakra. Az elnökségi határozat hatályon kívül helyezését a működésébe történő túlzott indokolatlan

beavatkozásnak minősítette és a bíróság beavatkozott az autonómiájába, amikor tévesen értelmezte a sporttevékenység tartalmát és ezzel összefüggésben az alperes jogosultságait. Lényeges eljárási szabálysértésnek tartotta, hogy a jogvesztő 30 napos határidő túllépését követően megjelölt tényeket és iratokat is figyelembe vette az elsőfokú bíróság. Megítélése szerint hiánypótlással, illetőleg anyagi pervezetés eszközeinek alkalmazásával sem pótolhatók a keresetlevél hiányosságai az Stv. 14. § (2) bekezdésére tekintettel. A bizonyítást nem megfelelőnek, hiányosnak, ellentmondásosnak, valamint az ítéletet a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltakba ütközőnek is tartotta. A bizonyítást továbbra is szükségesnek tartotta azon okból is, hogy olyan információk jutottak a tudomására, amelyből arra következtetett, hogy felperes nem befolyásmentesen tette meg nyilatkozatait, illetve indította meg az eljárást. Dokumentumot csatolt. A bizonyítási indítványok figyelmen kívül hagyását a tisztességes eljárás elvével összeegyeztethetetlennek is tartotta az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésére figyelemmel. E körben hivatkozott arra is, hogy külön szakirányú végzettsége, speciális szaktudást és speciális jogszabályok ismeretét igénylő az egyes szakjog, a sportjog szakterülete, ismerete lett volna szükséges a döntéshozatalhoz. Vitatta, hogy a Pp. 80. § szerint a perköltség fogalmába a fegyelmi eljárás költségei is elszámolhatók lennének. Figyelemmel arra is, hogy a fegyelmi eljárásban a jogi képviselet nem kötelező, továbbá, hogy nem a felperes jogi képviselője terjesztette elő a fegyelmi eljárásban a fellebbezést. A megállapított perköltség összegét jelentősen eltúlzottnak is minősítette, a kifejtett tevékenység munka- és időigényessége, színvonala alapján, valamint a bizonyítás terjedelmére is tekintettel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen marasztalta az illeték megfizetésére, mivel az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, figyelemmel az Stv. 20. § (3) bekezdésére is.

[5] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, költségigényt előterjesztett. Kiemelte, hogy törvényes képviselőjének képviseleti jogosultsága fennállt, ennek hiányában fegyelmi vétség megállapítására sem kerülhetett volna sor. Vitatta a fellebbezésben foglaltakat. Álláspontja szerint alapvetően jogkérdés az ügy megítélése és a fellebbezés túlnyomórészt nem érdemi kérdéseket boncolgat. A perköltség körében utalt a Pp. 80. §-ára, mely szerint perköltség a pert megelőzően a felmerült költség is. A fegyelmi eljárás nélkül nem lett volna peres eljárás és a fegyelmi eljárásban a jogi képviselet jogszabályban biztosított jog. A másodfokú fegyelmi tárgyaláson jogi képviselővel járt el. Nem tartotta helytállónak az alperes által a költségcsökkentés körében előadottakat a formanyomtatvány, illetőleg a fegyelmi eljárás költségei vonatkozásában, valamint más ügy felhívását. Nem tartotta túlzottnak az általa felszámított költséget, figyelemmel az alperesi ellenkérelemre. A másodfokú költségigényét 100.000 forintban jelölte meg, az alperes másodfokú perköltség igényét túlzottnak tartotta és annak csökkentését kérte.

[6] A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Pp. 376. § (1) bekezdés alapján, a felek tárgyalás tartása iránti kérelme hiányában, tárgyaláson kívül bírálta el, a fellebbezési kérelemhez kötötten.

[8] A Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja szerint az eljárás megszüntetésének akkor van helye, ha a keresetlevelet a Pp. 176. § (1) bekezdés a) – i) pontja, a 176. § (2) bekezdés a) – c) pontja alapján vissza kellett volna utasítani. E feltételek nem álltak fenn. Az elsőfokú bíróság a keresetlevelet perfelvételre alkalmasnak találta, így a Pp. 179. § (1) bekezdés alapján a keresetlevelet közölte az alperessel, azáltal a perindítás joghatásai beálltak. Ezt követően a keresetlevél esetleges hiányosságai, pontatlanságai már nem alapítják meg az eljárás megszüntetését. A keresetlevél – alperes által a fellebbezésben hivatkozott – esetleges hiányosságainak eljárásjogi következménye a perfelvételi tárgyalást követően már nem volt. Az alperes permegszüntetés iránti kérelme ezért nem volt alapos.

[9] A másodfokú bíróság nem ért egyet az alperes fellebbezésének azon megállapításával, hogy nem volt helye a keresetlevél hiányai pótlásának, azt erre irányuló felhívás nélkül vissza kellett volna utasítania az elsőfokú bíróságnak. A Pp. 2020. évi CXIX. törvénnyel történt módosítását követően, 2021. január 1. napjától a 176. § (1) bekezdés j) pontja hatályon kívül helyezésre, míg a (2) bekezdés e) pontja módosításra került. Így a keresetlevél benyújtásának időpontjában hatályos rendelkezések szerint az elsőfokú bíróság elrendelhetette a keresetlevél hiányainak pótlását a Pp. 115. § (1) bekezdés alapján, figyelemmel a Pp. 170. § és 171. § (2) bekezdésre is. A Pp. 115. § (4) bekezdése értelmében a hiánypótlást követően a keresetlevelet úgy kell tekinteni, mint ha azt a felperes már eredetileg is helyesen adta volna be. Ebből az is következik, hogy a keresetlevél hiányai pótlásának a keresetlevél előterjesztésére meghatározott anyagi jogi határidő megtartottságára nincs kihatása. A keresetlevél hiányainak pótlása esetén is a keresetlevél elsőfokú bíróságra érkezési időpontjának van ügydöntő jelentősége.

[10] A hiánypótlás teljesítésével előterjesztett keresetlevélből – annak tartalmából következően – megállapítható volt a felperes jogállítása, hogy mely tényekre és jogszabályi, alapszabályi és fegyelmi szabályzati rendelkezésekre alapítja a keresetét. A keresetből megállapítható volt, hogy a felperes mely alperesi határozatok hatályon kívül helyezését kéri.

[11] Nem volt vitatott, hogy az alperes a jogszabályok keretei között, az autonómiája következtében meghatározhatta belső viszonyait, megalkothatta a fegyelmi szabályzatát.

[12] A kereset, a felperesi jogállítás és az ellenkérelem alapján a jogvita keretei egyértelműek voltak. Ezért a jogvitát eldöntő bírósági jogértelmezésről az érdemi döntést megelőzően az anyagi pervezetés körében nem kellett tájékoztatást adnia a bíróságnak. Az elsőfokú bíróságot a Pp. 237. § szerinti, így a Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott anyagi pervezetési kötelezettség nem terhelte. A bíróság anyagi pervezetési kötelezettsége nem terjed ki arra, hogy fogalommeghatározást adjon, illetve, hogy az Stv.-ben [1. § (2) bekezdés] egyébként meghatározott sporttevékenység fogalma körében bármilyen tájékoztatást adjon. A Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontjába nem tartozik, ha a felek között vita van egy jogszabály által meghatározott fogalom értelmezésben. Az anyagi pervezetés nem a fél jogi érvelésének alátámasztását szolgáló, a felek érvelésével kapcsolatos mintegy előzetes állásfoglalási kötelezettsége a bíróságnak. Így a bíróságnak nem kell állást foglalnia abban a kérdésben sem, hogy melyik fél álláspontját tartja elfogadhatónak. Ezen túlmenően az anyagi

pervezetés a kereset és ellenkérelem, az érvényesíteni kívánt jog korlátai között végzendő kötelezettsége a bíróságnak, melyből következően a Pp. 80. § értelmezéséről sem kellett az elsőfokú bíróságnak tájékoztatnia a feleket.

[13] Az alperes speciális szaktudásra, a sportjogra mint szakjogra alapított fellebbezési előadása sem foghatott helyt. Az eljárási törvény értelmében ahhoz, hogy a bíróság a jelen jogvitát elbírálja nem kellett speciális szaktudással rendelkeznie. A jogvita elbírálásához szükséges tények megállapításához, megítéléséhez nem volt szükség olyan különleges szakértelemre, amely a Pp. 300. § szerinti szakértői bizonyítást tett volna szükségessé. Ilyen indítvánnyal a felek nem is éltek. A jogvita elbírálásában releváns tények: az alperes a felperessel szemben fegyelmi eljárást folytatott le és annak eredményeként hozta meg a kereset tárgyát képező határozatokat, továbbá, hogy az alperes a felperes mely magatartását tekintette fegyelmi vétséget megalapítónak, nem voltak a felek által sem vitatottak.

[14] Az alperes az elsőfokú eljárás iratai szerint nem volt eljárási jogai gyakorlásában akadályozott, az ellenkérelmét, nyilatkozatait megtehetette és meg is tette. Az, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványokat szükségtelennek ítélte, és a további bizonyítást mellőzve hozta meg érdemi határozatát, önmagában nem alapít meg eljárási szabálysértést. Az alperesnek az utólagos bizonyítással kapcsolatos kifogása nem foghatott helyt, mivel az elsőfokú bíróság a Pp. 220. § alapján figyelmen kívül hagyta az utólagos bizonyítékokat. Az ítélet indokolásából megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította, ezért az ítélet indokolásának esetleges hiányosságai nem adhattak alapot az ítélet hatályon kívül helyezésére.

[15] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet Pp. 381. § szerinti hatályon kívül helyezésének feltételei nem álltak fenn.

[16] Az elsőfokú ítélet a fellebbezési kérelmekhez kötötten a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján érdemben felülbírálható volt, az indítványozott bizonyítás lefolytatása nélkül is. Ezért a másodfokú bíróság a további bizonyítást mint szükségtelent ugyancsak mellőzte, és érdemben bírálta el az elsőfokú ítélet megalapozottságát.

[17] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az alperes országos sportági szakszövetség, amelyre alapvetően az Stv. rendelkezési irányadók. Az Stv. 20. § (3) bekezdés értelmében az alperesre mint országos sportági szakszövetségre – amennyiben e törvény eltérően nem rendelkezik – a Civil tv. és a Ptk. egyesületekre vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni. Ebből következően az Stv. alkalmazása az elsődleges és csak akkor és annyiban alkalmazható a Ptk. megfelelően, ha az Stv. rendelkezést nem tartalmaz. Ezen túlmenően az alperes a jogszabályok által meghatározott keretek között nagyfokú autonómiával rendelkezik. Az alperes ennek értelmében alkotja meg a jogszabályi keretek között az alapszabályát és egyéb belső szabályzatait, így a fegyelmi szabályzatot is, amelyek a

működésére irányadók és amelyek az alperes egyes szerveit kötik a működésük során. Az alperes autonómiája azt azonban nem jelenti, hogy nem kell betartania a saját maga által alkotott szabályait. Az autonóm szervezet működésébe bírósági beavatkozásra csak kivételesen, jogszabály által meghatározott esetben van lehetőség, melynek fennállása esetén a bíróság vizsgálhatja a törvényi keretek között az alperes adott határozata törvényességét, így adott esetben azt, hogy az alperes támadott határozata a saját maga által alkotott szabályoknak is megfelel-e.

[18] Az nem volt vitatott tény, hogy az alperes a felperessel szemben fegyelmi eljárást folytatott le, amelynek eredményeként került meghozatalra a keresetben megjelölt első és másodfokú fegyelmi határozat. Az Stv. 12-14. §-ai szabályozzák a sportfegyelmi felelősséget. Az Stv. 13. § szerint a sportszervezettel szemben is lefolytatható sportfegyelmi eljárás az alperes szabályzatai előírásának megszegése miatt. Az Stv. 13. § (3) bekezdés o) pontjában meghatározott és kiszabott másodfokú fegyelmi büntetéssel szemben az Stv. 14. § (2) bekezdés értelmében nyílik meg meghatározott esetben az érintett sportszervezet számára a bírósághoz fordulás joga. Mindebből következően az Stv. 14. § (2) bekezdése alapította meg a felperes keresetindítását. Ezeken túlmenően a kereset és ennek alapján a bíróság döntése tekintetében az Stv. és a Korm. rend. nem írja elő, hogy mire hivatkozással terjesztheti elő a megtámadásra jogosult személy a keresetet a kiszabott másodfokú fegyelmi büntetéssel szemben, és a bíróság milyen határozatot hozhat, ezért az Stv. rendelkezése hiányában megfelelően alkalmazandók a Ptk. egyesületekre vonatkozó szabályai, így a Ptk. 3:37. §-a. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a bíróság csak a keresetben megjelölt jogállításokat, és jog-, alapszabályi, illetve egyéb belső szabályzati, így fegyelmi szabályzati rendelkezéseket vizsgálhatja. A keresetindításra jogosult felperesnek ezért meg kellett jelölnie, hogy milyen eljárási vagy anyagi okból tartja jogszabályba, illetve alapszabályba, fegyelmi szabályzatba, vagy az alperes egyéb belső szabályzatába ütközőnek a jogorvoslatot kimerítő fegyelmi eljárás eredményeként meghozott, fegyelmi büntetést tartalmazó határozatot. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint jogszabályba és létesítő okiratba ütközést valósít meg a szervezet által jogszabály vagy a létesítő okirat alapján megalkotott egyéb belső szabályzati rendelkezés, így pl. a fegyelmi szabályzat megsértése is. Az Stv. sportfegyelmi eljárásra vonatkozó rendelkezési alapján az alperesnek a fegyelmi eljárásban hozott határozata az első- és másodfokú határozat, amelyből következően a másodfokú fegyelmi határozat az elsőfokú fegyelmi határozattól nem független, azok együttesen értelmezhetők és eredményezik az alperes által hozott fegyelmi döntést. A Ptk. 3:37. § (1) bekezdés második fordulata megfelelő alkalmazásával az Stv. 14. § (2) bekezdése akként érvényesül, hogy a másodfokú alperesi sportfegyelmi határozat tárgyában hozhat a bíróság döntést. Amennyiben az alperes által lefolytatott (első- és másodfokú) fegyelmi eljárás során az alperes által meghozott határozat jogszabályt, alapszabályt, vagy fegyelmi szabályzatot sért, akkor a bíróság a támadott másodfokú fegyelmi határozat hatályon kívül helyezéséről rendelkezhet, és amennyiben nem rendeli el új határozat meghozatalát, abban az esetben a másodfokú határozat hatályon kívül helyezése kihat az elsőfokú határozatra is, annak külön kimondása nélkül is. A másodfokú fegyelmi határozat hatályon kívül helyezésével a bíróság a fegyelmi döntést semmisíti meg a Ptk. 3:37. § (2) bekezdés első fordulatára is tekintettel. A másodfokú fegyelmi határozat bíróság általi hatályon kívül helyezése ezért nem eredményezi az alperes elsőfokú fegyelmi szerve által hozott határozat fennmaradását, mivel az nem tartalmazott a másodfokú határozattól független fegyelmi döntést. A másodfokú fegyelmi határozat bíróság általi hatályon kívül helyezésével az elsőfokú fegyelmi határozatból így jogkövetkezmény nem származhat. Mindennek értelmében a bíróságnak külön nem kellett

rendelkeznie a másodfokú fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése esetén a hatályon kívül helyezésnek az elsőfokú fegyelmi határozatra való kiterjedéséről.

[19] Az alperesnek törvényességi felügyeleti eljárásra hivatkozása alaptalan volt. A jelen peres eljárás és a törvényességi felügyeleti eljárás alapvetően eltérő eljárások. A jelen eljárásban a keresettel támadott határozat törvényességét, jogszabályba, alapszabályba, egyéb belső szabályzatba, így fegyelmi szabályzatba ütközését vizsgálhatta a bíróság a kereseti kérelemhez kötötten. A jogsértés fennállása esetén a keresettel támadott határozat hatályon kívül helyezéséről határozhatott a bíróság. A jelen eljárásban ezen túlmenően az alperes működésének törvényessége nem volt vizsgálható, ilyen megállapítást az elsőfokú bíróság sem tett. A jelen eljárásban a bíróság azt vizsgálhatta a keresettel támadott határozat törvényességének megítélése körében, hogy az alperes mely időpontban hatályos alapszabályi, és fegyelmi szabályzati rendelkezései vehetők figyelembe, ami nem jelenti a működés törvényességének vizsgálatát, megítélését.

[20] A rendelkezésre álló iratok értelmében az alperes 2021. július 29. napján fogadta el a fegyelmi szabályzata módosítását és ennek értelmében a módosított fegyelmi szabályzat 2021. július 30. napján lépett hatályba. Tényként volt megállapítható, hogy a felperessel szemben ezt követően került lefolytatásra a fegyelmi eljárás alapvetően a módosított fegyelmi szabályzat hatályba lépését követően, 2021. augusztus 1. napján tartott megismételt közgyűlésen történtek miatt. Arra adat nincs, hogy a módosított fegyelmi szabályzat hatályba lépését követően a módosított fegyelmi szabályzatot elfogadó határozat végrehajtása felfüggesztésre, vagy hatályon kívül helyezésre került volna a felperessel szemben lefolytatott fegyelmi eljárás alatt, illetve a másodfokú fegyelmi határozat meghozataláig. Ebből következően a 2021. évi fegyelmi szabályzat volt irányadó és alkalmazandó a fegyelmi eljárásra.

[21] Az alperesnek egy fegyelmi szabályzata és fegyelmi fórumrendszere van. Az Stv. fentiekben felhívott rendelkezései sportfegyelmi eljárást szabályoznak. Az alperes országos sportági szakszövetség, amelyre alapvetően az Stv. rendelkezései alkalmazandók. Az Stv. 13. § (1) bekezdés rendelkezéseiből következően az alperes sportszervezet tagjával szemben nemcsak magához a sporttevékenységhez, hanem az alperesi tagsághoz, a tagi kötelezettségek megszegéséhez köthető tevékenység miatt is indulhat sportfegyelmi eljárás. Ebből következően az alperes sportfegyelmi eljárása nem kizárólag a sporthoz, hanem egyéb általános tagi kötelezettséghez is köthető, az Stv.-ben és ennek alapján az alperes által megalkotott fegyelmi szabályzatban meghatározott fegyelmi vétségek esetén folytatható le, amely fegyelmi eljárás megnevezése egységesen az Stv. törvényi rendelkezéséből következően sportfegyelmi eljárás. Ezért az alperes sportfegyelmi bizottságának hatásköre nem kizárólag és konkrétan sporttevékenységgel összefüggő magatartással kapcsolatban állhat fenn.

[22] A felperessel szemben lefolytatott fegyelmi eljárás alapját alapvetően a felperesnek a 2021. augusztus 1. napján tartott megismételt közgyűlésen a napirendet „nem támogatom” szavazatában megnyilvánuló magatartása képezte.

[23] A tag elidegeníthetetlen tagsági joga a közgyűlésen részvétel és szavazati jogának gyakorlása. A tag szavazati joga nem korlátozható. Az alperes működésére irányadó demokratikus önkormányzatiság elvével sem összeegyeztethető a tag szavazati jogának korlátozása. Ez alól kivételt legfeljebb csak az képezhet, ha az alapszabály összeférhetetlenségi okot határoz meg, meghatározott tárgyban, meghatározott feltétel mellett a tagra. A jelen esetben nem állt fenn olyan összeférhetetlenségi ok, amely alapján a felperes szavazati joga korlátozás alá esett volna. A felperes a szavazati jogát korlátozás nélkül, önállóan, befolyásmentesen, saját belső meggyőződése szerint gyakorolhatta.

[24] Az alperes a szavazás mikéntjének befolyásolására tett nyilatkozata nem volt kellően alátámasztott, bizonyított. Az a tény, hogy a megismételt közgyűlésen többen, illetve a többség azonos módon szavazhatott, nem ad alapot olyan megállapításra, hogy ráhatásra történt a szavazás, illetve ezáltal az alperes céljainak megvalósítása, működése veszélyeztetett. Az alperes működését alapvetően meghatározó kérdésekről, tényekről, körülményekről a tagjai által, a közgyűlésen történő szavazással dönt. A tagok akarata érvényesül a közgyűlés hatáskörébe tartozó kérdésekben, amelynek betartása, betartatása az alperes szerveit köti. Ebből is következően a közgyűlés napirendjének elfogadása körében hozott döntés nem minősülhet az alperes működését, céljait veszélyeztető magatartásnak.

[25] A 2021. augusztus 1. napján megtartott megismételt közgyűlésen a jelenlévők szavazata alapján a napirendet elutasították, 48 igen, 60 nem és 4 tartózkodás mellett. Ebből következően nem kizárólag a felperes, hanem még 59 másik, a közgyűlésen részvételre jogosult és résztvevő tag is nemlegesen szavazott. A felperes szavazati jogának gyakorlása az alperes által nem volt korlátozható. Az alperes tagjai, így a felperes is szabad akaratuknak megfelelően voltak jogosultak szavazni. Az alperest a szavazásra jogosult tagjai által leadott szavazatok eredményeként meghozott közgyűlési határozat köti. Ezért függetlenül attól, hogy milyen tájékoztatásokat követően, miként szavazott a felperes az adott szavazásra feltett kérdésben a megismételt közgyűlésen, a nemleges szavazata nem minősülhet visszaélésszerű joggyakorlásnak. A fentiekre figyelemmel fogalmilag kizárt, hogy a felperes által a tagi jogai gyakorlása körében szabadon leadható nemleges szavazata az alperes működését, céljai elérését veszélyeztesse. A jelen esetben az alperest a belső autonómiája nem jogosíthatta fel arra, hogy a tag szavazati jogának mikénti gyakorlását minősítse és szankcionálja. A jelenlévő, szavazásra jogosultak többségének döntésével szemben pedig semmi sem alapozza meg annak megállapítását, hogy a napirendre leadott nemleges szavazat az alperes működését, céljai elérését veszélyezteti. Ezért a felperes nemleges szavazata a megismételt közgyűlésen, fegyelmi vétség megállapítására nem adhatott alapot. Ebből következően az alperesnek a felperessel szemben lefolytatott sportfegyelmi eljárásának nem volt alapja, az annak eredményeként meghozott határozat jogszabálysértő, amely a súlyára is figyelemmel a támadott határozat bíróság általi hatályon kívül helyezésére alapot adott.

[26] Ebből következően a hivatkozott további jog-, alapszabálysértéseket már nem kellett a bíróságnak vizsgálnia.

[27] A perköltséget támadó fellebbezés az alábbiak miatt volt alapos.

[28] A Pp. 80. § szerint perköltség a félnél – a perben vagy azt megelőzően – a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség. Ebből következően a jog perbeli érvényesítésével kell okozati összefüggésben állnia és szükségképpen felmerülnie a perköltségként felszámítható költségnek.

[29] A felperes felszámította az alperes előtt folyamatban volt fegyelmi eljárással összefüggésben felmerült – fellebbezés, és másodfokú tárgyaláson részvétel – költségeként $60.000 + 70.000 = 130.000$ forintot. Az Stv. 14. § (2) bekezdése alapította meg a felperes keresetindítási jogosultságát az alperes másodfokú fegyelmi határozatával szemben. Ebből következően az alperes előtti fegyelmi eljárásban felmerült költség nem hozható okozati összefüggésbe a felperes bírósághoz fordulási jogának érvényesítésével, hiszen csak a másodfokú fegyelmi döntéssel szemben nyílt meg a bírósághoz fordulás joga. Ezért a Pp. 80. §-ban meghatározott feltétel hiányában az első- és másodfokú fegyelmi eljárásban felmerült költségeit a felperes a jelen perben perköltségként nem számíthatta fel. Ezen túlmenően a Korm. rend. 12. § (1) bekezdés szabályozza az alperesnél lefolytatott fegyelmi eljárásban felmerült költségek viselését. Ezért 130.000 forint nem volt felszámítható a felperes által elsőfokú eljárásban felmerült perköltségként.

[30] Ezen túlmenően is a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak 300.000 forint ügyvédi díjat tartott a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés alkalmazásával, az alábbiak miatt: az elsőfokú peres eljárásban egy perfelvételi és egy érdemi tárgyalás volt. A felperesi jogi képviselő azonos tárgyú, jogvitájú perekben képvisel feleket, így a jelen felperest is, ahol lényegében azonos jogállítás és ellenkérelem áll fenn, amelyre is figyelemmel a kifejtett ügyvédi tevékenység sok tekintetben fedi egymást, nem igényel külön tevékenységet. Mindezek alapján az elsőfokú perköltség összegét 300.000 forintra leszállította a másodfokú bíróság.

[31] Az alperes az 1990. évi XCIII. tv. 5. § (1) bekezdés d) pontja és (2) bekezdése értelmében teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a 4. § (1) bekezdés alapján illeték fizetésre nem kötelezett. Emiatt a kereseti illeték megfizetésére az alperes nem lett volna kötelezhető. A le nem rótt kereseti illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés szerint az állam terhére marad.

[32] Mindezek kifejtésével az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés értelmében részben megváltoztatta, mellőzte az elsőfokú ítéletből „az elsőfokú fegyelmi határozatra is kiterjedően” szövegrészt, valamint az alperes illetékfizetésre kötelezését, valamint az elsőfokú perköltség összegét 300.000 forintra leszállította és

megállapította, hogy a le nem rótt 36.000 forint kereseti illeték az állam terhén marad. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[33] Az alperes fellebbezése a per fő tárgya tekintetében lényegében eredménytelen volt, a perköltség vonatkozásában volt részben eredményes a fellebbezése. Ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján határozott a másodfokú perköltség viseléséről. A költségként felmerült ügyvédi díjat ugyanakkor a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés szerint mérlegeléssel állapította meg a kifejtett ügyvédi tevékenységre és arra figyelemmel, hogy tárgyalás tartására nem került sor a fellebbezési eljárásban.

[34] Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés szerint az állam terhén maradt.

Budapest, 2023. május 30.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.
Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár
bíró